

Arrest

nr. 231 598 van 21 januari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. GAKWAYA
Le Lorrainstraat 110
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13 en 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 22 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GAKWAYA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 september 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod. Dit zijn de bestreden beslissingen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten bepaalt als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: M(...)
Voornaam: S(...)
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,
- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel.

■ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Op 15.07.1993 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf met 5 jaar uitstel behalve de voorhechtenis door de Correctionele rechtbank van Brussel voor valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid, diefstal op heterdaad betrap met geweld of bedreiging, oplichting, diefstal, illegaal verblijf.

Op 30.10.1996 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maanden gevangenisstraf door het Hof van Beroep te Gent voor diefstal, misbruik van vertrouwen/verduistering.

Op 05.10.2012 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenisstraf met 5 jaar uitstel behalve de voorhechtenis door de Correctionele rechtbank van Brussel voor inbreuken op de drugswet.

Op 21.03.2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Dendermonde voor mondelinge of schriftelijke bedreigingen onder bevel of voorwaarde met aanslag op personen of eigendommen.

Op 05.06.2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 30 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brussel voor manipulatie van informaticagegevens.

Op 29.06.2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 3 jaar gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brussel voor deelname aan bendevorming, diefstal.

Op 03.09.2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maanden gevangenisstraf door het Hof van Beroep te Gent voor mondelinge of schriftelijke bedreigingen onder bevel of voorwaarde.

Gelet op de herhaling en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

■ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 13.04.2016.

Artikel 74/13

Betrokkene heeft op 23.05.2019 een vragenlijst hoorrecht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 1979 in België verblijft; dat hij met een paspoort naar België kwam (paspoort zit niet in zijn dossier); dat hij een verblijfskaart verloren is; dat hij longkanker heeft; dat hij een relatie heeft met O(...) M(...) en dat ze te Blankenberge woont; dat hij 3 kinderen heeft in België; dat hij niet wil terugkeren naar Marokko of Tunesië omdat hij er niemand meer heeft.

De betrokkene huwde in 1981 met een Belgische vrouw en verwierf hierdoor recht op verblijf. Ze kregen een kind, M(...) S(...).

Hij werd verschillende keren afgevoerd van ambtswege, maar schreef zich telkens terug in. In 1998 is hij uit de echt gescheiden.

Hij vroeg zijn naturalisatie aan in 2006, maar dit werd afgewezen om redenen van openbare orde.

Op 22.03.2007 werd hij definitief afgevoerd van ambtswege.

Hij vroeg in 2011 een regularisatie 9bis aan, dewelke onontvankelijk werd verklaard op 30.09.2015.

De betrokkene heeft na zijn huwelijk nog een relatie gehad met een Belgische vrouw, waarmee hij ook 2 kinderen heeft: M(...) C(...) en M(...) J(...). De kinderen van betrokkene zijn meerderjarig en hebben intussen een eigen gezin gesticht op het grondgebied. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, §59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn meerderjarige kinderen. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met uw meerderjarige kinderen wordt dan ook niet aangenomen. Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat zijn partner O(...) M(...) regelmatig op bezoek komt in de gevangenis. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is er dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene of in een ander land waar hij recht op verblijf heeft. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Betrokkene verklaarde dat hij sinds 1979 in België verblijft. Ondanks zijn lange verblijf in België, is niet gebleken dat hij een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Hij legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Betrokkene verblijft al sinds 2007 illegaal op het grondgebied. Uit niks blijkt dat de banden die hij met België heeft opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. Daarenboven werd hij reeds 7 maal veroordeeld voor een veelheid aan criminele feiten. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Betrokkene verklaarde dat hij lijdt aan longkanker. Hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten noch toont hij aan dat een behandeling buiten België onmogelijk zou zijn. Hij verklaarde niet te willen terugkeren naar Marokko of Tunesië omdat hij er niemand heeft. Voor zover de leefomstandigheden in het land van herkomst minder gunstig zouden zijn dan in België, kan opgemerkt worden dat betrokkene daarin niet verschilt als vele van zijn landgenoten aan wie evenmin om die reden verblijf toegestaan wordt. Een schending van het artikel 3 EVRM wordt niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 1979 in België te verblijven. Hij was in het bezit van een identiteitskaart voor vreemdelingen, geldig tot 14.03.2008. Op 22.03.2007 werd hij van ambtswege afgevoerd. Hij vroeg in 2011 een regularisatie 9bis aan, dewelke onontvankelijk werd verklaard op 30.09.2015. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf sindsdien op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kreeg op 30.12.2010, 30.09.2015, 13.04.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 13.04.2016. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

■ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 15.07.1993 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf met 5 jaar uitstel behalve de voorhechtenis door de Correctionele rechtbank van Brussel voor valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid, diefstal op heterdaad betrappt met geweld of bedreiging, oplichting, diefstal, illegaal verblijf.

Op 30.10.1996 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maanden gevangenisstraf door het Hof van Beroep te Gent voor diefstal, misbruik van vertrouwen/verduistering.

Op 05.10.2012 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenisstraf met 5 jaar uitstel behalve de voorhechtenis door de Correctionele rechtbank van Brussel voor inbreuken op de drugswet.

Op 21.03.2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Dendermonde voor mondelinge of schriftelijke bedreigingen onder bevel of voorwaarde met aanslag op personen of eigendommen.

Op 05.06.2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 30 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brussel voor manipulatie van informaticagegevens.

Op 29.06.2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 3 jaar gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brussel voor deelname aan bendevoorming, diefstal.

Op 03.09.2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maanden gevangenisstraf door het Hof van Beroep te Gent voor mondelinge of schriftelijke bedreigingen onder bevel of voorwaarde.

Gelet op de herhaling en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: M(...),

Voornaam: S(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Marokko

wordt een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd,

voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 26.09.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

Dit inreisverbod vervangt het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 13.04.2016.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vijftien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 15.07.1993 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf met 5 jaar uitstel behalve de voorhechtenis door de Correctionele rechtbank van Brussel voor valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid, diefstal op heterdaad betrappt met geweld of bedreiging, oplichting, diefstal, illegaal verblijf.

Op 30.10.1996 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maanden gevangenisstraf door het Hof van Beroep te Gent voor diefstal, misbruik van vertrouwen/verduistering.

Op 05.10.2012 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenisstraf met 5 jaar uitstel behalve de voorhechtenis door de Correctionele rechtbank van Brussel voor inbreuken op de drugswet.

Op 21.03.2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Dendermonde voor mondelinge of schriftelijke bedreigingen onder bevel of voorwaarde met aanslag op personen of eigendommen.

Op 05.06.2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 30 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brussel voor manipulatie van informaticagegevens.

Op 29.06.2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 3 jaar gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brussel voor deelname aan bendevoorming, diefstal.

Op 03.09.2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maanden gevangenisstraf door het Hof van Beroep te Gent voor mondelinge of schriftelijke bedreigingen onder bevel of voorwaarde.

Zijn gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

Overwegende het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde.

Gelet op de herhaling en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene heeft op 23.05.2019 een vragenlijst hoorrecht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 1979 in België verblijft; dat hij met een paspoort naar België kwam (paspoort zit niet in zijn dossier); dat hij een verblijfskaart verloren is; dat hij longkanker heeft; dat hij een relatie heeft met O(...) M(...) en dat ze te Blankenberge woont; dat hij 3 kinderen heeft in België; dat hij niet wil terugkeren naar Marokko of Tunesië omdat hij er niemand meer heeft.

De betrokkene huwde in 1981 met een Belgische vrouw en verwierf hierdoor recht op verblijf. Ze kregen een kind, M(...) S(...).

Hij werd verschillende keren afgevoerd van ambtswege, maar schreef zich telkens terug in. In 1998 is hij uit de echt gescheiden.

Hij vroeg zijn naturalisatie aan in 2006, maar dit werd afgewezen om redenen van openbare orde.

Op 22.03.2007 werd hij definitief afgevoerd van ambtswege.

Hij vroeg in 2011 een regularisatie 9bis aan, dewelke onontvankelijk werd verklaard op 30.09.2015.

De betrokkene heeft na zijn huwelijk nog een relatie gehad met een Belgische vrouw, waarmee hij ook 2 kinderen heeft: M(...) C(...) en M(...) J(...). De kinderen van betrokkene zijn meerderjarig en hebben intussen een eigen gezin gesticht op het grondgebied. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, §59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn meerderjarige kinderen. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met uw meerderjarige kinderen wordt dan ook niet aangenomen. Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat zijn partner O(...) M(...) regelmatig op bezoek komt in de gevangenis. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is er dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene of in een ander land waar hij recht op verblijf heeft. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Betrokkene verklaarde dat hij sinds 1979 in België verblijft. Ondanks zijn lange verblijf in België, is niet gebleken dat hij een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Hij legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Betrokkene verblijft al sinds 2007 illegaal op het grondgebied. Uit niks blijkt dat de banden die hij met België heeft opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. Daarenboven werd hij reeds 7 maal veroordeeld voor een veelheid aan

criminele feiten. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Betrokkene verklaarde dat hij lijdt aan longkanker. Hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten noch toont hij aan dat een behandeling buiten België onmogelijk zou zijn. Hij verklaarde niet te willen terugkeren naar Marokko of Tunesië omdat hij er niemand heeft. Voor zover de leefomstandigheden in het land van herkomst minder gunstig zouden zijn dan in België, kan opgemerkt worden dat betrokkene daarin niet verschilt als vele van zijn landgenoten aan wie evenmin om die reden verblijf toegestaan wordt. Een schending van het artikel 3 EVRM wordt niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 15 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Vóór de wijziging van artikel 7 door de wet van 19.01.2012 was de afgifte van een bevel op grond van artikel 7 Vreemdelingenwet facultatief (RVV arrest nrs. 66.328 tot 66.332 van 08.09.2011). Sinds de wetswijziging van 19.01.2012 is dit niet langer het geval wanneer het bevel o.m. gegrond wordt op artikel 7, eerste lid, 1°, zoals in onderhavig geval.

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat deze verplichting "uiteraard" niet geldt indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending zou uitmaken van de artikelen 3 en 8 EVRM (zie Kamer, 2011-12, 1825/1, 17).

Tegenpartij mag dus geen automatische toepassing maken van artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet wanneer een schending van artikel 8 EVRM dreigt, wat in casu bewezen is gelet de terugkeer van verzoeker naar Tunesië/Marokko(?) zou inhouden dat hij van zijn kinderen en partner, Mevrouw O(...) M(...) C(...), Belgen, zou worden gescheiden en er bijgevolg noodzakelijkerwijze een einde gesteld wordt aan het gezins- en familieleven van verzoeker. Er is een band tussen verzoeker en zijn kinderen en partner. Dhr. M(...) S(...) woont samen met Mevrouw O(...) M(...) C(...) te (...). Dhr. MA(...) S(...) zou terugkeren naar welk land? Tunesië of Marokko? Het is onduidelijk.

De Raad van State oordeelt dat “artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een 'correcte' toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds”.

1) In de eerste plaats wordt onderzocht of er een privé- en gezinsleven bestaat. Dit begrip wordt door artikel 8 EVRM niet gedefinieerd, het gaat om een autonoom begrip dat los van het interne recht dient te worden geïnterpreteerd. De persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden moet voldoende hecht zijn. Dit is een feitenkwestie.

In casu kan niet worden betwist dat verzoeker een geldig verblijftitel gehad heeft. Vroeger was hij legaal op het grondgebied.

Thans is verzoeker partner van Mevrouw O(...) M(...) C(...) en hij heeft drie kinderen, die Belgen zijn.

Er is bijgevolg onbetwistbaar sprake van een familie-, gezins- en privé-leven in België. Het leven tussen verzoeker en Mevrouw M(...) C(...) O(...) en zijn kinderen is een privé-leven. Dit moet helemaal gerespecteerd worden.

2) Vervolgens dient onderzocht te worden of de bestreden beslissing een inmenging is in het gezinsleven.

In dit verband wordt een onderscheid gemaakt tussen de vreemdelingen die voor de eerste keer verblijf in België vraagt en de vreemdeling die al geruime tijd op het grondgebied verblijft en gedwongen verwijderd wordt.

Gaat het om een eerste aanvraag om verblijf is er geen inmenging en geschiedt er geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM. Er moet onderzocht worden of er een positieve verplichting voor de staat is om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen; dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance' - toets. Indien na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, is er schending van artikel 8 EVRM.

Het gaat om de positieve verplichting voor de Staat om artikel 8 EVRM na te leven door aan een vreemdeling toe te staan op zijn grondgebied te verblijven indien er gezinsleden, eigen onderdanen of vreemdelingen, verblijven.

Gaat het om een beslissing tot beëindiging van voortgezet verblijf, dan is er in de inmenging door de Belgische Staat, en dient artikel 8, tweede lid EVRM te worden toegepast. Het recht op gezinsleven is niet absoluut en de inmenging door de overheid is toegestaan voor zover deze inmenging:

- voorzien is bij wet

- een legitiem doel nastreeft zoals bepaald in artikel 8, tweede lid EVRM

- noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

In dit laatste geval dient de overheid aan te tonen dat zij de bekommernis heeft om 'een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het gezinsleven van verzoeker. Er dient m.a.w. een balans, een belangenafweging te worden gemaakt, waarbij de overheid aantoonbaar gezocht te hebben naar een evenwicht tussen het recht van verzoeker om zijn gezinsleven in België uit te oefenen en de rechten van de Belgische Staat (controle op immigratie). De bestreden beslissing, die een maatregel van inmenging uitmaakt in het gezinsleven van verzoeker, dient proportioneel te zijn aan het legitiem doel van de Staat.

In casu heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker van zijn partner en zijn kinderen zou worden gescheiden. Uit de bestreden beslissingen blijkt geenszins dat tegenpartij tot een belangenafweging zou zijn overgegaan betreffende het gezins- en privé-leven van verzoeker dat beschermd wordt door artikel 8 EVRM.

Tegenpartij stelt in de bestreden beslissing enkel kennis te hebben van de kinderen van verzoeker die Belgen zijn.

Verzoeker heeft zijn kinderen nodig en vice versa. Hij woont samen met Mevrouw O(...) M(...) C(...). Sinds zijn vrijlating voeren zij samen gemeenschappelijke huishouding.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet stelt dat tegenpartij bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verzoeker heeft echt gezinsband met zijn kinderen en zijn partner, Mevrouw O(...) M(...) C(...). Hij heeft een reële band met hen.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 EVRM en vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Deze wetbepaling verplicht tegenpartij tot het voeren van een noodzakelijk individueel onderzoek.

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe doordat artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, deze richtlijn omzet in Belgisch recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen. Inderdaad luidt het artikel "Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

De negatieve beslissingen stelden

"Betrokkene heeft op 23.05.2019 een vragenlijst hoorrecht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 1979 in België verblijft: dat hij met een paspoort naar België kwam (paspoort zit niet in zijn dossier): dat hij een verblijfskaart verloren is: dat hij longkanker heeft: dat hij een relatie heeft met O(...) M(...) en dat ze te Blankenberge woont: dat hij 3 kinderen heeft in België: dat hij niet wil terugkeren naar Marokko of Tunesië omdat hij er niemand meer heeft.

De betrokkene huwde in 1981 met een Belgische vrouw en verwierf hierdoor recht op verblijf. Ze kregen een kind. M(...) S(...) ".

Het staat vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker werd betekend, hem nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van zijn gezinsleven met zijn kinderen en de partner met dewelke hij feitelijk samenwoont en dit voor een periode van minstens 15 jaar.

Tegenpartij kon zich in de bestreden beslissing bijgevolg niet beperken tot de vaststelling tot dergelijke aanwijzingen niet aanwezig zouden zijn, maar diende verzoeker voorafgaandelijk echt te horen.

Verzoeker werd niet voorafgaandelijk echt gehoord door tegenpartij. Dit terwijl tegenpartij op de hoogte is van aanwezigheid van de kinderen van verzoeker en zijn partner Mevrouw O(...) M(...) C(...).

Indien verzoeker opgeroepen en verhoord was geweest door tegenpartij, dan had zij de onderstaande elementen kunnen doen gelden die van aard zijn om op de bestreden beslissing een invloed te hebben.

Het is geweten dat verzoeker kinderen en partner heeft. Zij hebben samen een privé-leven gebouwd.

Hieruit volgt dat verzoeker een werkelijke gezinsband heeft met kinderen en zijn partner. Het gezinsleven van verzoeker, zijn feitelijk samenwonende partner en de kinderen wordt beschermd door artikel 8 EVRM.

Uit wat voorafgaat vloeit voort dat door verzoeker niet horen voor het nemen van de bestreden beslissingen, tegenpartij onzorgvuldig heeft behandeld en de bestreden beslissingen artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en artikel 41, § 2 van het Handvest, alsook artikelen 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering en 1 à 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het principe van de materiële motiveringsplicht."

2.2. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissingen onder het toepassingsgebied vallen van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze zij het artikel 1 van deze wet schenden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De determinerende overwegingen in rechte en in feite die hebben geleid tot deze beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wettelijke bepalingen wordt niet aangetoond.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder verder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker geeft niet aan te betwisten dat er grond was om hem bevel te geven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet, met name omdat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort en van een geldig visum of geldige verblijfstitel, hij door zijn gedrag moet worden geacht de openbare orde te kunnen schaden en hij reeds het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor acht jaar, hem betekend op 13 april 2016. Wel wijst verzoeker erop dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel toepassing kan vinden voor zover meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen niet verzetten. Hij is van mening dat hij zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Nog betoogt hij dat werd gehandeld in strijd met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat onder meer

stelt dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing het gezins- en familieleven in rekening moet worden gebracht. Een onderzoek in het licht van deze bepalingen dringt zich dan ook op.

Ook wat het inreisverbod voor 15 jaar betreft, geeft verzoeker op zich niet aan te betwisten dat een dergelijke beslissing in zijn situatie, en gelet op de vaststelling dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, kon worden genomen overeenkomstig artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Hij stelt enkel dat deze beslissing, net als het bevel om het grondgebied te verlaten, strijdig is met artikel 8 van het EVRM.

2.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezins- en familieleven, vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of gezins- en familieleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of gezins- en familieleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of gezins- en familieleven dient te bestaan op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- en familieleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Verzoeker beroept zich op een gezins- of familieleven met zijn Belgische partner en met zijn drie Belgische kinderen.

Op lezing van de bestreden beslissingen moet worden aangenomen dat deze gezins- of familiebanden in rekening zijn gebracht. Zo wordt hierin gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene huwde in 1981 met een Belgische vrouw en verwierf hierdoor recht op verblijf. Ze kregen een kind, M(...) S(...).

Hij werd verschillende keren afgevoerd van ambtswege, maar schreef zich telkens terug in. In 1998 is hij uit de echt gescheiden.

Hij vroeg zijn naturalisatie aan in 2006, maar dit werd afgewezen om redenen van openbare orde.

Op 22.03.2007 werd hij definitief afgevoerd van ambtswege.

Hij vroeg in 2011 een regularisatie 9bis aan, dewelke onontvankelijk werd verklaard op 30.09.2015.

De betrokkene heeft na zijn huwelijk nog een relatie gehad met een Belgische vrouw, waarmee hij ook 2 kinderen heeft: M(...) C(...) en M(...) J(...). De kinderen van betrokkene zijn meerderjarig en hebben intussen een eigen gezin gesticht op het grondgebied. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, §59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn meerderjarige kinderen. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met uw meerderjarige kinderen wordt dan ook niet aangenomen. Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat zijn partner O(...) M(...) regelmatig op bezoek komt in de gevangenis. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is er dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene of in een ander land waar hij recht op verblijf heeft. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Betrokkene verklaarde dat hij sinds 1979 in België verblijft. Ondanks zijn lange verblijf in België, is niet gebleken dat hij een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Hij legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Betrokkene verblijft al sinds 2007 illegaal op het grondgebied. Uit niks blijkt dat de banden die hij met België heeft opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. Daarenboven werd hij reeds 7 maal veroordeeld voor een veelheid aan criminele feiten. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Betrokkene verklaarde dat hij lijdt aan longkanker. Hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten noch toont hij aan dat een behandeling buiten België onmogelijk zou zijn. Hij verklaarde niet te willen terugkeren naar Marokko of Tunesië omdat hij er niemand heeft. Voor zover de leefomstandigheden in het land van herkomst minder gunstig zouden zijn dan in België, kan opgemerkt worden dat betrokkene daarin niet verschilt als vele van zijn landgenoten aan wie evenmin om die reden verblijf toegestaan wordt. (...)"

Verweerder aanvaardt dus geen gezins- of familielevens tussen verzoeker en zijn kinderen dat als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Hij merkt op dat de kinderen van verzoeker meerderjarig zijn en deze kinderen intussen in België een eigen gezin hebben gesticht. Hij stelt dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, blijken tussen verzoeker en zijn meerderjarige kinderen.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt inderdaad dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel als gezins- of familieleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn: het samenwonen, een financiële afhankelijkheid of een lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid.

Verzoeker betwist de gedane vaststellingen niet dat zijn kinderen meerderjarig zijn en een eigen gezin hebben gesticht en dat er geen bijzondere afhankelijkheidsbanden blijken tussen hem en zijn kinderen. In deze omstandigheden kon verweerder in de bestreden beslissingen oordelen dat geen gezins- of familieleven blijkt dat als dusdanig valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Hoewel verweerder in de bestreden beslissingen verder ook een voorbehoud lijkt te maken bij het aanvaarden van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner met de Belgische nationaliteit, werd wat deze relatie betreft in ieder geval ook overgegaan tot een belangenafweging voor zover er wel degelijk een beschermenswaardig gezinsleven is. Verzoeker kan niet dienstig het tegendeel voorhouden. Verweerder houdt er rekening mee dat de partner verzoeker regelmatig komt bezoeken in de gevangenis, maar stelt ook vast dat er geen sprake is van een officiële samenwoning of van een gemeenschappelijke huishouding. Verder wijst hij erop dat zowel verzoeker als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op verzoekers illegale verblijfssituatie. Verweerder stelt nog dat de relatie altijd kan worden verdergezet in het land van

herkomst van verzoeker of in een ander land waar hij recht op verblijf heeft. Vervolgens wijst verweerder op de door verzoeker gepleegde inbreuken op de openbare orde. Verzoeker liep in de periode van juli 1993 tot en met september 2019 zeven veroordelingen op voor een veelheid aan criminele feiten, gaande van valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid, diefstal, diefstal met geweld of bedreiging, oplichting, misbruik van vertrouwen/verduistering, inbreuken op de drugswet, bedreigingen onder bevel of voorwaarde, bedreigingen onder bevel of voorwaarde met aanslag op personen of eigendommen, manipulatie van informaticagegevens en deelname aan bendevorming. Vier veroordelingen dateren van 2018 en 2019. Verweerder geeft aan dat verzoeker een actueel, ernstig gevaar vormt voor de openbare orde en dat dit zwaarder weegt dan het voorgehouden gezinsleven met de Belgische partner.

De Raad gaat na of verweerder, met betrekking tot het ingeroepen gezinsleven met de Belgische partner, is overgegaan tot een zorgvuldige en redelijke belangenafweging.

De Raad laat in het midden of de thans voorliggende situatie eerder vanuit het oogpunt van de positieve dan wel van de negatieve verplichtingen voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM moet worden onderzocht. Deze verplichtingen zijn niet steeds duidelijk van elkaar af te bakenen en de van toepassing zijnde principes zijn in ieder geval gelijkaardig. In beide gevallen moet worden overgegaan tot de zogenaamde '*fair balance*'-toets, oftewel een redelijke afweging tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving. Hierbij beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge (zie EHRM 26 april 2017, Konstatinov t. Nederland, § 46).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Nu de bestreden beslissingen verzoeker werden betekend in de gevangenis blijkt niet dat verweerder op het ogenblik van het nemen van deze beslissingen niet kon vaststellen dat er op dat ogenblik geen sprake was van een samenwoning of van een gemeenschappelijke huishouding. Verzoeker betwist verder niet dat het gezinsleven met zijn partner in België vanaf het begin precair was. Hij geeft ook niet aan dat ten onrechte werd vastgesteld dat de relatie altijd kan worden verdergezet in zijn land van herkomst of in een ander land waar hij recht op verblijf heeft. Hij maakt dus geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat een einde wordt gesteld aan het gezinsleven. Verzoeker betwist verder de door hem gepleegde inbreuken op de openbare orde niet, net zomin als het gestelde dat hij kan worden geacht een actueel, ernstig gevaar voor de openbare orde te vormen.

Verzoeker geeft niet aan dat enig gegeven ten onrechte niet in de beoordeling is betrokken en verweerder op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze tot zijn vaststellingen is gekomen. Verzoeker toont in de voorliggende omstandigheden niet aan dat de gemaakte belangenafweging disproportioneel is.

Voor zover daarnaast op basis van verzoekers banden met zijn meerderjarige kinderen en zijn lang verblijf in België een privéleven in België moet worden aanvaard dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissingen op zich wordt aanvaard dat verzoeker in België een zeker privéleven heeft opgebouwd. Verweerder is evenwel van mening dat ondanks het lange verblijf in België niet is gebleken dat verzoeker dermate bijzondere banden heeft met België die kunnen opwegen tegen het ernstige en actuele gevaar dat hij wordt geacht te vormen voor de openbare orde. Verzoeker gaat niet concreet in op deze beoordeling en belangenafweging en toont het kennelijk onredelijk of disproportioneel karakter hiervan niet aan. Nergens geeft verzoeker zo ook aan dat zijn meerderjarige kinderen hem niet op regelmatige tijdstippen kunnen komen bezoeken in het land van herkomst of verblijf en zij via de moderne communicatiemiddelen geen contacten kunnen onderhouden.

Waar verzoeker nog aangeeft dat het onduidelijk is naar welk land hij dient terug te keren, Tunesië of Marokko, merkt de Raad op dat er geen sprake is van een gedwongen verwijderingsmaatregel en verzoeker dus de keuze heeft of hij wenst terug te keren naar zijn land van nationaliteit dan wel naar een ander land waar hij legaal kan verblijven. Verzoeker geeft niet aan dat hij niet naar een van de door hem genoemde landen kan terugkeren of dat hij vreest in een van deze landen slechte behandelingen te ondergaan. Evenmin geeft hij aan dat zijn partner hem in deze landen dan niet kan vergezellen, dat zijn kinderen hem aldaar niet kunnen komen bezoeken of dat het verder uitbouwen van een privéleven in deze landen problematisch is. Dit betoog is niet van aard afbreuk te kunnen doen aan de motiveringen die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissingen.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de bestreden verwijderingsmaatregel is genomen met miskenning van 74/13 van de Vreemdelingenwet of dat de bestreden beslissingen zijn genomen in strijd met artikel 8 van het EVRM.

2.5. Er blijkt verder niet dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een miskenning van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. De Terugkeerrichtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27 februari 2012). Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij voert evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt.

2.6. Nu geen schending van een internationale verdragsbepaling wordt aangetoond, blijkt niet dat de bestreden verwijderingsmaatregel is genomen in strijd met artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Rekening houdende met hetgeen voorafgaat, toont verzoeker met zijn uiteenzetting ook niet aan dat de bestreden beslissingen zijn genomen op basis van incorrecte feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.8. Voor zover verzoeker nog de schending van artikel 41 van het Handvest aanvoert, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van dit artikel duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Hij kan zich dan ook niet dienstig op deze bepaling beroepen.

Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §§ 81-83; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Het wordt niet betwist dat door de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten en het opleggen van het inreisverbod uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. Evenmin wordt betwist dat deze beslissingen moeten worden aangemerkt als bezwarende besluiten die de belangen van verzoeker ongunstig kunnen beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is dus van toepassing.

Nog luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid vast te stellen, dient de Raad in het voorliggende geval aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten of het opleggen van een inreisverbod voor 15 jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

In de bestreden beslissingen wordt aangegeven dat verzoeker op 23 mei 2019 een vragenlijst hoorrecht heeft ingevuld en hij hierbij onder meer aangaf dat hij sinds 1979 in België verblijft, dat hij longkanker heeft, dat hij een Belgische partner heeft, dat hij drie kinderen heeft in België en dat hij niet wil terugkeren naar Marokko of Tunesië omdat hij er niemand meer heeft. Deze door verzoeker afgelegde verklaringen zijn in rekening gebracht.

Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij het bestuur nog bijkomende gegevens had kunnen meedelen die van invloed konden zijn op de besluitvorming. Verzoeker wijst op de banden met zijn kinderen en zijn partner in België, maar deze banden werden reeds betrokken in de motiveringen van de bestreden beslissingen. Verzoeker geeft niet aan dat hij nog enig specifiek gegeven inzake deze ingeroepen familiale banden kon aanbrengen die ten onrechte niet in de besluitvorming zijn betrokken en die een andere uitkomst van de procedure tot gevolg konden hebben gehad.

Een miskenning van het hoorrecht blijkt niet.

2.9. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS